

νησιά μὲν ἐνθουσιάζουν. Κλαίω πάντοτε διάσκις τὸ πνεῦμά του. Μετριοφρονέστερος δὲ γινόμενος καθ' οὐσιών τὴν μεταξὺ Οδυσσέως καὶ Εύμαίου επη- δισσον ηὔξανον αἱ γνώσεις του, στοχαζόμενος πάντοτε τὴν ποστοῦ Εὑρυκλέους, ἢ τὴν εὐγνωμοσύ- διστα τοῦ ἔλειπον καὶ ποτὲ διτεῖ εἰχεν ἀποκτήσει, δι- νῦ βασιλέως τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Πηνελόπης. Σωφρώνυμος; εἰς ἡλικίαν είκοσιν ἐτῶν, ἔγεινεν δὲ ἐμ- τὴν ἔγινος τὴν φύσεν ἑκεῖνος διτεῖ δὲν ἀπεξίω- πειρότερος καὶ δὲ ἀξιεραστότερος τῶν ἀνθρώπων.

'Αποφασίσας ν' ἀποκατασταθῆ εἰς μεγάλην τινὰ πο- λιν, ἔκλεξε τὴν Μίλητον, ἐλληνικὴν ἀποικίαν, κειμέ- νην εἰς τὰ παράλια τῆς Ιωνίας. 'Εκεῖ ἡγόρασε μι- κρόν τινα οἰκίαν, μάριμαρα ἀκατέργαστα, καὶ κατε- σκεύαζεν ἀγάλματα διὰ νὰ ζήσῃ.

'Η ὑπόληψις ἵνοιτε ἀκροῦθεῖ πολλὰ βραδέως τὴν ἄξιαν, ἀλλ' εἰς τὸν Σωφρώνυμον δὲν συνέβη οὕτω διότι τὰ ἔργα του ἔξετιμονται, ὥστε ἐντὸς δίλιγου δὲν ἐγίνετο λόγος εἰμὴ περὶ τῆς ἐξόχου τέχνης του. 'Ο νέος Θεᾶςις, χωρὶς νὰ ἀρεθῇ εἰς τὴν μέθην τῶν περὶ αὐτοῦ ἔγκωμιών, ἐδιπλασίασε τὰς προσπαθείας του θέλων νὰ κατασταθῇ ἄξιος αὐτῶν. 'Ησυχος διτεῖ καὶ μό- νος μένων εἰς τὸ ἔργαστήριόν του, σφιέρον τὴν ήμέραν του εἰς τὴν ἔργασίαν, καὶ τὸ ἐπέρας ἀνεπενθέτο ἀ- ναγινώσκων τὸν "Ομηρον" δὲ δὲ ωρέλιμος αὐτὴν ἡδονὴ υψώνε τὴν καρδίαν του καὶ ἐπρομήθευεν εἰς τὴν γονι- μόνιαν του τὰς ίδεας τῆς ἐπιούσης. 'Υπερηγχρι- στημένος τότε διὰ τὴν προλαθοῦσαν καὶ ἔτοιμος ὁν διὰ τὴν ἐπιούσαν, νύχαριστει τοὺς Θεούς; καὶ παρει- δεῖτο εἰς τὸν θυμόν.

'Αλλ' ἡ εὐτυχία αὐτῆ δὲν διήρκετεν ἐπὶ πολὺ. 'Ο μόνος ἐγθύρως, διτεῖ δύναται νὰ ἀραιέσῃ τὴν γαλή- νη τῆς ἀρετῆς, δὲν ἀρρηστεῖ τὸν Σωφρώνυμον ἐν ἡσυχίᾳ, διότι Χαρίτη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, ἀνωτάτου ἀρχοντος τῆς Μίλητου, μπήγε μετὰ τοῦ πατρός της νὰ επισκεφθῇ τὸ ἔργαστήριον τοῦ νέου Θεᾶςιον.

'Η Χαρίτη ὑπερείχει κατὰ τὸ κάλλος δλων τῶν ὁ- οαιώνιων τῆς Ιωνίας, δὲν δὲ καρδία τῆς ήτον ὡραιοτέρα τοῦ προσώπου της. 'Ο πατήρ αὐτῆς Ἀρι- σταῖος, δὲ πλουσιώτερος ἐκ τῶν Μιλησίων, εἶχεν ἀριε- ρωθῆ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης του. δὲν ἐκπίστε δὲ πολὺ διὰ νὰ καταστῇ εἰς αὐτὴν ἔρασμιάν τὴν ἀρετὴν, ἐνῶ εἰς ἀρθονοί θησαυροί του ἔω- καν εἰς αὐτὴν δλας τὰς ἔξαισις χάριτας αἰτινες τὴν ἐκβίουσον. 'Η Χαρίτη, ἡλικίαν ἔχουσα δεκατέξι ἐτῶν, καὶ ἔτοιμην μὲ νοῦν δέν, καρδίαν τρυφερὸν καὶ μορ- πὴν θελκτική, ἐξέπεπτο ὡς δ Πλάτων, καὶ ἐτρα- γύδει ὡς δ Ὁρρεύς.

'Ο Σωφρώνυμος, διέπων αὐτὴν, ἡγιάνθη ταραχή, τινα ήτις ἦτον εἰς αὐτὸν ἀγνωστος· ἐχαμήλωσε τοὺς ὄρθραλμούς, ἐψέλλισεν. 'Ο Ἀρισταῖος, ἐκλαμβάνων τὴν ταραχήν του ὡς ἀποτέλεσμα σεβασμοῦ, τοῦ ἔωκε θάρρος ἀπειθώνων πρὸς αὐτὸν λόγους πλήρεις καλοκα- γοθίας. Διεῖδε μας, τοῦ ἔπει, τὸ ὡραιότερον ἀγαλμά σου δὲ κόσμος δλος ἔθειται τὴν τέχνην σου. 'Άλ- λοιμονον! ἀπήτησεν δ Σωφρώνυμος, ἐτόλμησα νὰ κατατκευάσω μίαν Ἀρροδίτην περὶ τῆς διποίας μέχρι σήμερον ἤματην νύχαριστημένος· ἀλλ' ἡδη καταλαμβάνω διτεῖ πρέπει νὰ τὴν κατατκευάσω ἐκ δευτέρου. Ταῦτα δὲ λέγων ἀρρήστει τὸ κάλλομα ἀπὸ τὴν Ἀρροδίτην του, καὶ ἐρρίπτε δειλὸν διέλεμμα ἐπὶ τῆς Χαρίτης. 'Βνόησεν τούτη τοὺς λόγους τούτους, καὶ προσποιουμένη διτεῖ τέλος νὰ καλλύνῃ δ νέος τὸν χαρακτῆρα καὶ παρατηρεῖ τὸ ἄγαλμα, διενοείτο τὸν νίον γιώπτην.

Εἰς δλας τὰς πόλεις ἡγιάντει τὸν ἔρωτα τοῦ κα- κοῦ τούτου ἐνεκά ἡ ἐπιθυμία τοῦ μανθάνειν, ἥ- μητισθεν τὸ, ἐφλεγει, τὸν ἐμόρφον, ἐπὶ μᾶλλον ἐκάστην, καὶ ἀπὸ ἔκαστον ἀριστούργημα τὸ ὄ- τον ἔβιεν εἰς τὴν πετρίδα του καὶ ἔξωδευσε τὸ τέλος τούτου τὸν εὐεργέτου του διατρέχων τὴν Ἐλ- λα.

Εἰς δλας τὰς πόλεις ἡγιάντει τὸν ἔρωτα τοῦ κα- κοῦ τούτου ἐνεκά ἡ ἐπιθυμία τοῦ μανθάνειν, ἥ- μητισθεν τὸ, ἐφλεγει, τὸν ἐμόρφον, ἐπὶ μᾶλλον ἐκάστην, καὶ ἀπὸ ἔκαστον ἀριστούργημα τὸ ὄ- τον ἔβιεν εἰς τὴν πετρίδα του καὶ ἔξωδευσε τὸ τέλος τούτου τὸν εὐεργέτου του διατρέχων τὴν Ἐλ- λα.